

етизация” би добавил Бадев. “Гласът на фактите” откровеничи в изобилие от пряко цитирани документи, накъсващи текстото пространство или осигурително успоредени в паратекста. Където и да е поместен, този глас е ясно оразличен - устави, отчети, правилници, съобщения, окръжни. Когато документите говорят... мълчи наративното. Дистанцирано изчаква, защото те не са неговият език, но пък са фаворизираната денотативна зона. Ето - това е тялото, няма игри на съблзняваща постепенност в разсъбличането му, няма интриги на трепетно желан досег. То не е красиво или грозно, мярата на неговото естетическо присъствие е в прекия му автентизъм. В неговата наличност и продълженост. И за да разсее всякаква колебливост в контакта, биографът ще вметне “това е устав... почти копие на стария български”. Фактичното не се разказва¹³, то дефилира и изисква не разбиране, а изживяване. Казват (и май че от Античността насам го повтарят), че това са комуникативните прерогативи на поетичното.

Нека припомним, че фактите на революционното дело са истинните биографични факти, че по думите на самия автор те и само те могат да направят “най-добрата биография”. Но ако биографичното не разказва фактите, какво тогава разказва? Полесно е да отговорим на въпроса “как разказва”. “Выводно” отговаря Захари чрез направеността на първото такова разказване. “Выводно” е позицията на запълващия разказ, разказът, който има матрицата на означенията и ги разтяга в случковост. Микросюжетите, закрепени към хроникалността на личното време, всъщност не се нуждаят от неговата подкрепа. Те биха допуснали всяка друга композиционна решетка, защото се управляват не от времето, а от статиката на завършен психологически набор. Гоце е безпримерно смел - демонстрира случка “G” от агитаторската дейност, но и случка “A” от детските години, и случка “U” от дейността в Българско, демонстрира го и финалната случковост. Друг набор от микросюжети постига матричното означение “безукорно честен”, трети - “справедлив, но

13. Съвсем отделен е въпросът за непропуснатите възможности то да се коментира. Типът коментарно слово в биографията на Гоце Делчев, но и в журналистическите текстове на Яворов, отваря друг вариант на повтореност на почерка “Захари Стоянов”.